

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput III. Prosequitur Materiam primo capite cæptam, & monet suas, vt
Deum identidem pro ijs orent, qui pro Ecclesiæ incolumitate laborant.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

PROSEQUITUR ID QVOD PRIMO CAPITE DICERE INCIPERAT, suasque monet, vt identidem Deum pro ijs orent qui pro Ecclesia incolumitate laborant, quo ipsis adesse & opitulari dignetur: & in exclamatione caput claudit.

VT ergo ad primarium finem, ob quem potissimum hac in domum nos Dominus congregauit, & ad quem etiam ego maxime vellem vt aliquid essemus, quod Maiestati eius placere possimus: uertar; dico, quando quidem videmus mala sæculi huius tam enormia esse, vt multæ humanæ vires ad hocce hæreticorum, quod ita passim periclit, incendium restringendum satis sint, idem mihi factum opus videtur, quod tempore belli fieri consuevit. Hostibus namque vniuersum provinciam alicuius agrum depredantibus, Princeps ipse iam in arcto posuit intra aliquam se arcem aut ciuitatem recipit, quam vndiqueque munit arte & præsidio communiter: vnde illius prædicatorij subinde in hostiliorum eruptionem faciunt, & quia hi soli plus possunt (vt pote selectiores) quam plurimi milites meticulosi possent, hinc sæpe contingit victoriam potiri; aut, si fortè eam aliquando referant, saltem non habere. nam, quia nullus inter eos est proditor, hinc expugnationem nequeunt, nisi fortè fame; quæ tamen hoc in loco non potest esse: vt eos sese hosti dedere cogat: ea quidem facere posset vt moreretur autem vt victi dicerentur. Quorsum autem ego hæc attuli? vt intelligeretis, carissimæ, hoc nos incessanter à Deo petere debere, vt amplius misericordia est, ex hac bonorum Christianorum arce, quæ hostibus peritur, nemo ad hostes transfugiat, duces verò arcis huius aut concionatores, inquam, & Theologos, in via Domini animosius quam maxime strenuos efficere dignetur; quod autem maxima huiusmodi pars in monasterijs & Religionibus agat, has ipsas Religiones in sua perfectione & vocatione magnos facere profectus veli; quod sane perquam necessarium est: etenim ea iam sunt tempora, in quibus (ut dixi) non iam tam sæculare, quam spirituale nos brachium debere necesse sit. Quod autè nos fœminæ, nec in temporalibus, nec in spiritualibus Regem nostrum adiuuare possumus, tales saltem esse statuamus, vt preces nostræ, ad hosce Dei famulos, qui tanto seipos labore & doctrinam, tum per bonam vitam communierunt, & vt Dominæ necessitate subsidio forent, omnimodis elaborarunt, adiuuantes venientes & idoneæ reperiantur.

Petitis ex me fortasse, cur hancce ego rem tanti faciam & attuli.

Operarij
Ecclesiæ
precibus
amandi
sunt.

& iuari à nobis velim eos, qui nobis meliores sunt? Respondeo: quod scilicet nondum vos satis intelligere credam, quam multum Domino debeatis, quòd ad hanc vos domum conduxerit, in qua ab omnibus negotijs, occasionibus & rerum secularium impedimentis ita sequestratè viuistis. Est autem hoc singulare quoddam beneficium, quo nec fruuntur, nec frui par est eos, de quibus hic loquor, & hoc præsertim tempore magis quàm alio. illi enim esse debent qui infirmos corroborent, & pusillis animos addant. Quid quæso esse milites, si ducibus carerent? Illi cum hominibus conuersari, in aulis principum agere, quin etiam illis se interdum quoad exteriora conformare debent. putatisne, carissimæ, paruum quid esse in mundo conuersari, in mundo viuere, mundana negotia tractare, mundanæ se conuersationi ac moribus (vt dixi) conformare, interius tamen mundum repudiare, ab eo alienos & eius inimicos esse, in eoq; tamquam in loco exilij viuere; deniq; nō velut homines, sed Angelos esse? si enim tales non essent, aut aliter agerent, Ducum nomine digni non essent; nec permittrat Dominus, eos cella sua egredi; plus enim obderunt quàm proderunt. Non enim iam tempus est, vt imperfectiones notentur in ijs, quorum est alios instituere & docere: qui si interius ea cognitione corroborati non sint, vt norint quanti referat omnia sub pedibus proculcare, & suam in rebus caducis animum penitus auulsum habere, & ad æternas aspirare; quantumuis suas ipsi imperfectiones celare vellent & occultare, semper tamen aliquod signum dabunt, è quo illas cognoscere liceat. Nam an non cum mundo & mundanis hominibus illis agendum est? norint itaque illos nihil ne vel minimū quidē sibi condonatuos, & nullā suarū imperfectionū ipsis non notā fore. Multa quidē bona, inobseruata præteribunt, nec ad ea semel oculos reflectent, ac forsitan ea ne vt talia quidem habebunt; at malū & imperfectū quid, certū est illos inobseruatum non præterituros. Vnde iam miror, ecquis nā ipsis perfectionē indicet & doceat, nō quidē vt eam ipsi obseruent & colant (nam ad hanc sese nullatenus obligari putant; satis se facere rati, si vel vtrumque præcepta seruent) sed dumtaxat vt alios conremnant & indicent; imò subinde quod virtus est, esse putant sensualitatem & molliorem. Quocirca credatis velim, non paruo, sed sanè maximo, adhuc quod illi suscipiunt certamen, opus esse subsidio. Vt ergo duo illa quæ dicam, à Deo impetremus, rogo vos, tales esse studeatis, vt his obtinendis dignæ inueniamur. Quorum primum est, vt inter tam multos doctos & religiosos viros qui hodie viuunt, multos reperire sit, qui necessaria ad id quod dixi & dotes habeant; eos autē qui non satis ad hoc ipsum apti vel dispositi sunt, Dñs disponere dignetur: vnus quippe perfectus plus hac in re efficiet, quàm imperfecti multi. Alterū est, vt post-

*Mundani
viverum
sanctorum
imperfe-
ctiones a-
ctus obser-
uant.*

S.
Theresia

Opera

IN VII
libris

quam in certamine (quod, ut dixi, non sanè exiguum est) & in acie constituti fuerint, sua eos Dominus manu protegere & tueri dignetur, ut & magna illa quæ in mundo sunt pericula, queant euadere, & adversus illicem Sirenium cantum, in parum tuto hoc mari, aures obtineant. Qua quidem in re siquid à Deo obtinere possimus, non segnitè, sed hic reclusa, pro illo depugnemus; atque ita fiet, ut omnem quem hac in angello construendo laborem subij, optimè me putem impendisse. In quo, etiam scopus & propositum meum fuit, ut hæc B. Virginis, Domine & Imperatricis nostræ, regula eadem in perfectione, quæ primum inducitur, observaretur. Nolite verò existimare, inutilem vos operam sumere, dum identidem & assidue hoc ipsum à Deo petitis: repetere enim non paucos est, quibus graue sit non posse multum pro sua ipsorum anima Deum rogare. At quænam oratio hac melior est? An forsitan graue vobis est, quod hac oratione nihil de pœna vobis in purgatorio debita minuat? certa estote, per æquissimam & convenientissimam hanc orationem promeritur vos, ut hæc alleuietur ac minuat. De cetero, quod ad ulteriorem eius remissionem deerit, desit in nomine Domini. Qui enim refert, me etiam ad usque diem iudicii in purgatorio detineri, una dumtaxat animæ per orationem meam salutis compos reddi quæ?

*Pro opera
vix Eccle-
siasticis
identidem
orandum.*

*Hæc oratio
quæ oran-
ti utilis*

quanto verò magis, cum de tot animarum comodo ac bono, atque honore Dei Opt. Max. agatur? Tormenta qua semel finem habent patiscite, cum maius aliquod illi præstare obsequium licebit, qui tam multa pro nobis passus est. Semper videre, & respicere ad id, quod maiori perfectionis, nam quod quam studiosissimè à vobis petere volo, & cui etiam deinde rationes adferam, est, ut semper cum viris litteratis & doctis agere studeatis. Per amorem ergo Dei vos obsecro, maiestati eius supplicetis, ut hac in re preces nostras exaudiat. Equidem, quanto magis miserabilis, hoc ipsum Maiestatem eius identidem rogo, cum & illius gloriam, & Ecclesiæ ipsius utilitatem cedat. Hic enim votorum & desideriorum meorum scopus est. Præsumptuosum autem videtur, cogitare, aliquid me ad hoc impetrandum posse aut valere. sed sciam habeo, Domine, in hisce ancillis tuis quæ hic sunt; quas aliud non cupere, non spectare scio, quam tibi complacere: propter te desiderant modicum illud quod habebant, & plura certe habere volunt. Scio autem, Creator mi, non esse te ingratus, ut te potius ipsarum adimplere neglectum putè, neque enim unquam Domine, dum terra vivebas, mulierum preces & postulationes reiecasti, sed semper magna cum pietate ferventem ac benignum exhibuisti: si quando honor redditus, aut pecuniâ, aut quid aliud mundum redolens, à te nos prece contingeret, ne exaudias nos; sed cur, propter filij tui honorem, pater nostris

*Oratio ad
Deum pa-
trem.*

non exaudies eum, qui & honorē & vitam millies pro te exponere paratus effert non nostri causa, Domine (neq; enim id promeremur) sed propter filij tui sanguinem & merita. Considera o pater aterne, huiusmodi flagra, illusiones, & grauiissima qua pertulit tormenta, obliuioni tradēda & negligenda nō esse. Quomodo ergo, mi Creator, tā charitativa viscera atq; tua sunt, ferte queant, vt, quod tā ardenti à filij tuo amore & ad magis tibi placendum (iussēras enim ei, vt nos diligeret) institutū est, ita vilipendatur & ludibrio habeatur, ac quidem hēretici hi sanctissimum Eucharistiae Sacramentum hodie vilipendunt, vtpote cui, dum templa demoluntur & destruunt, sua habitacula eripiunt. Bene quidem, si quid ipse ad tibi complacendum, vnquam pratermisisset; sed iam omnia quā consummatissimē adimpleuit. An non, dilectissime pater, satis erat, quod, dum viueret, non habuerit vbi caput suum reclinaret, & quod semper continuō grauiissimis in laboribus egerit, nisi etiam ei sua, quæ ad amicos suos inuitandos & excipiendos (quod infirmos nos videat, & eos qui laborem suscipere debent, huiusmodi cibo sustentari debere norit) in terra habet habitacula, iam eripiantur? An non plusquam satis ac sufficientissimē pro Adamī peccato satisfecit? An, quotiescunque in nouum aliquod crimen incidimus, suauissimus hic Agnus luit & exsoluat oportebit? Ne permittas id, obsecro, clementissime Imperator: at tua se Maieestas placari ac repropitiari sinat: ne respicias, quæso, peccata nostra; sed nos sanctissimum filium tuum, qui nos redemit, & tum in illius, tum gloriosissimæ Matris eius, atque tot Sanctorum ac Martyrum, quomodo pro nomine tuo mortem non dubitarunt oppetere, merita oculos conijce. Sed hem! quānam obsecro, ego sum Domine, quæ te hic nomine omnium ausa fuerim deprecari & compellare? Quam, o carissimæ, ineptam & balbutientem aduocatam habetis, vt me mediatrice exaudiamini, & quæ hanc nomine vestro orationem depromat? Quid, si supremum hunc Indicem, vbi hanc meam audaciam viderit, magis irriter, & ad indignandam prouocem? nec immerito. Sed memento, obsecro, Domine, esse te iam Deum misericordie & miserationum: hanc quæso in me miseram peccatriculam, & vermiculum, quæ tam audacter tecum agam, ostende. Respice, amantissime Deus, desideria & lachrymas meas, quibus hanc ego rem à te deprecor: ne memineris, quæso, operum meorum, pro eo quies, sed tot animarum pereuntium te tangat compassio; Ecclesiam tuam propitius respice, nec vlla posthac amplius mala dānaue, Domine, super orbē Christianū veniant, deniq; tenebras hæc quā citissimē illumina. Per amorem Dei, vos obsecro, carissimæ, vt hanc pauperculam & audaculam fororculam diuinę eius Maiestatī comendetis, eumq; rogetis, vt mihi humilita-

S.
Theresia

Opera

IN VII
libris

Regularis
observan-
tia, quam
sit utilis.

militatem elargiri dignetur. & hoc si feceritis, facietis quod facere remini. Pro Regibus ac Prælati Ecclesiasticis, ac speciatim pro Episcopis urbis huius, ut oretis, singulariter hic vobis non præcipio; omnes enim quotquot modò hic estis, ita in hac re diligentes video, ut id mihi vobis iniungere, opus esse non videatur. Sed veniant huc post vos, quæcunque volent, quamdiu sanctum aliquem Prælaturum habebunt, sanctæ etiam subditæ illius erunt. Quam rem, tanti utpote momenti, Dominus identidem per preces commendabit: & si orationes, desideria, disciplinas, & ieiunia ad eum quem dixi scopum non dirigatis, certè elucet & cogitate, non facere vos, nec adimplere finem, ad quem hoc in locum vos Dominus coadunavit.

CAPITULUM IV.

REGULARVM OBSERVANTIA INCVLCAVR, ET ALIA TRIA
ad vitam spiritualem in primis facientia, proponuntur.

Intellexistis iam, charissimæ, quàm magna sit expeditio, quam nobis imur: quales ergo erimus, ne coram Dei & mundi oculis temeritate & audaculæ nimis esse videamur? Certum id est, strenuè nos & multum laborare debere: ad quod maximè conducit, sublimes quasdam cogitationes & conceptus habere, ut sic operam demus, ut & opera sublimia esse queant. Si ergo omni quo possumus studio & contentione Regulari ac Constitutiones nostras, perfectè integreque servare satagamus, spero in Domino, fore ut nostras ipse preces exaudiat. Non enim novum inauditum quid à vobis exigo, carissimæ; sed tantum ut profectum quam fecimus, sedulo exequamur, cum & hæc nostra sit vocatio, & vos ad hoc nos ipsas obstrinxerimus: quanquam magna sit inter vnam observantiam & aliam differentia. Prima nostra regula iubet, ut sine intermissione oremus. Hoc ergo quàm fieri potest maxima diligentia & studio facere oportet: permagni quippe id refert. Obseruentur ad hæc ieiunia, disciplina, & silentia, quæ ex ordinis præscripto iubentur. Notis etiam orationem, ut vera sit, hisce adminiculis adiuvari debere: delicta enim & oratio sese inuicem non compatiuntur. De oratione porro aliquid scribere voluistis; quæ verò hætenus dicta sunt, rogo vos, ut in præsentia eorum, quæ adhuc dicam, adimplere omnimodis studeatis, & sæpe quæ libentissimè legatis.

Verum antequam de interiori, de oratione, inquam, loquar, nulla hic tractare mihi visum est, quæ per viam orationis incedere volentibus in primis necessaria sunt; & ita quidem necessaria, ut, etsi per non admodum contemplatiui sint, horum tamen ope & subsidio magis